॥ सृञ्जय उवाच ॥ अभीप्सामि सुतं वीरं वीर्य्यवन्तं दृढव्रतं । आयुष्मन्तं महाभागं देवराजसमद्युतिं ।
॥ पर्व्वत उवाच ॥ भविष्यत्येष ते कामो नत्वायुष्मान् भविष्यति । देवराजाभिभूत्यर्थं संकल्पोह्येष ते हृदि ।
ख्यातः सुवर्णष्ठीवीति पुत्रस्तव भविष्यति । रुच्यश्च देवराजात्स देवराजसमद्युतिः ।
तच्छ्रुत्वा सृञ्जयो वाक्यं पर्व्वतस्य महात्मनः । प्रसादयामास तदा नैतदेवं भवेदिति । ११०५
आयुष्मान्मे भवेत्पुत्रो भवतस्तपसा मुने । न च तं पर्व्वतः किञ्चिदुवाचेन्द्रव्यपेक्षया ।
तमहं नृपतिं दीनमब्रुवं पुनरेव च । स्मर्त्तव्योऽस्मि महाराज दर्शयिष्यामि ते सुतं ।
अहन्ते दयितं पुत्रं प्रेतराजवशङ्गतं । पुनर्दास्यामि तद्रूपं मा शुचः पृथिवीपते ।
एवमुक्त्वा तु नृपतिं प्रयातो खो यथेप्सितं । सृञ्जयश्च यथाकामं प्रविवेश स्वमन्दिरं ।
सृञ्जयस्याथ राजर्षेः कस्मिंश्चित्कालपर्य्यये । जज्ञे पुत्रो महावीर्य्यस्तेजसा प्रज्वलन्निव । १११०
ववृधे स यथाकालं सरसीव महोत्पलं । बभूव काञ्चनष्ठीवी यथार्थं नाम तस्य तत् ।
तदद्भुततमं लोके पप्रथे कुरुसत्तम । बुबुधे तच्च देवेन्द्रो वरदानं महर्षितः ।
ततः स्वाभिभवाद्भीतो बृहस्पतिमते स्थितः । कुमारस्यान्तरप्रेक्षी बभूव बलवृत्रहा ।
चोदयामास तद्वज्रं दिव्यास्त्रं मूर्त्तिमत्स्थितं । व्याघ्रो भूत्वा जहीमं त्वं राजपुत्रमिति प्रभो ।
प्रवृद्धः किल कार्य्येण मामेषोऽभिभविष्यति । सृञ्जयस्य सुतो वज्र यथैनं पर्व्वतोऽब्रवीत् । ११११
एवमुक्तस्तु शक्रेण वज्रः परपुरञ्जयः । कुमारमन्तरप्रेक्षी नित्यमेवान्वपद्यत ।
सृञ्जयोऽपि सुतं प्राप्य देवराजसमद्युतिं । हृष्टः सान्तःपुरो राजा वननित्यो बभूव ह ।
ततो भागीरथीतीरे कदाचिन्निर्जने वने । धात्रीद्वितीयो बालस्य क्रीडार्थं पर्य्यधावत ।
पञ्चवर्षकदेशीयो बालो नागेन्द्रविक्रमः । सहसोत्पतितं व्याघ्रमाससाद महाबलं ।
स बालस्तेन निष्पिष्टो वेपमानो नृपात्मजः । व्यसुः पपात मेदिन्यां ततो धात्री विचुक्रुशे । ११२०
हत्वा तु राजपुत्रं स तत्रैवान्तरधीयत । शार्दूलो देवराजस्य माययाऽन्तर्हितस्तदा ।
धात्र्यास्तु निनदं श्रुत्वा रुदन्त्याः परमार्त्तवत् । अभ्यधावत तं देशं स्वयमेव महीपतिः ।
स ददर्श शयानं तं गतासुं पीतशोणितं । कुमारं विगतानन्दं निशाकरमिव च्युतं ।
सुतमुत्सङ्गमारोप्य परिपीडितमानसः । पुत्रं रुधिरसंसिक्तं पर्य्यदेवयदातुरः ।
ततस्तां मातरस्तस्य रुदन्त्यः शोककर्षिताः । अभ्यधावन्त तं देशं यत्र राजा स सृञ्जयः । ११२५
ततः स राजा सस्मार मामेव गतमानसः । तदाऽहं चिन्तनं ज्ञात्वा गतवांस्तस्य दर्शनं ।
मयैतानि च वाक्यानि श्रावितः शोकलालसः । यानि ते यदुवीरेण कथितानि महीपते ।
सञ्जीवितश्चापि पुनर्व्वासवानुमते तदा । भवितव्यं तथा तच्च न तच्छक्यमतोऽन्यथा ।
तत ऊर्द्ध्वं कुमारस्तु स्वर्णष्ठीवी महायशाः । चित्तं प्रसादयामास पितुर्भ्रातुश्च वीर्य्यवान् ।
कारयामास राज्यं च पितरि स्वर्गते नृप । वर्षाणां शतमेकञ्च सहस्रं भीमविक्रमः । ११३०
तत ईजे महायज्ञैर्बहुभिर्भूरिदक्षिणैः । तर्पयामास देवांश्च पितॄंश्चैव महाद्युतिः ।